

Wat 25.11.86

'Ik ben nu eenmaal een lawaaierige chaoot'

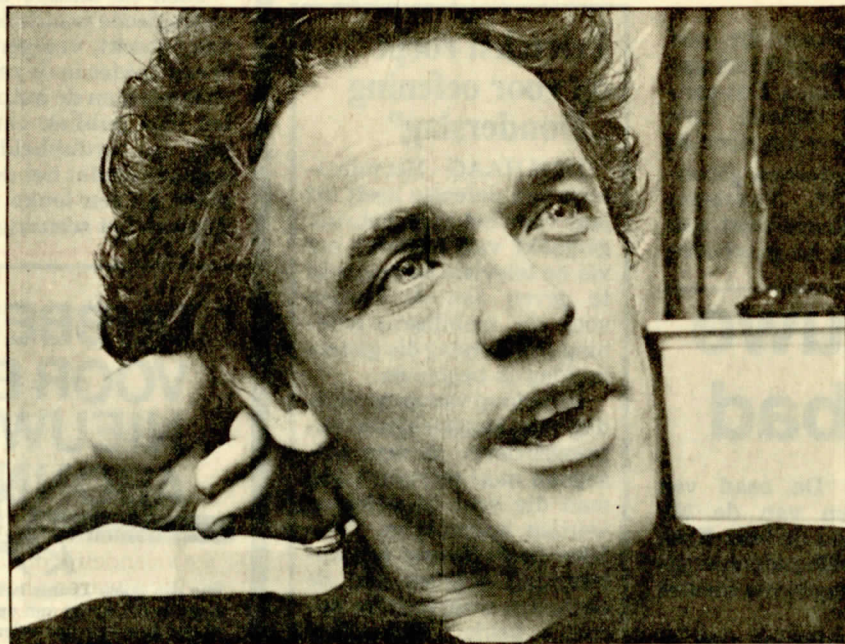
Hermann Hoogakker

GRONINGEN - Z'n handelsmerk is dat van een lawaaierige en drukke chaoot en wat hem betreft moet dat zo blijven: „Mijn programma moet niet te strak worden, niet te gestroomlijnd, niet te gelikt. Als mijn regisseur die kant op wil, probeer ik in te grijpen, zeg ik: „Dit onderdeel moet zo blijven”.

Bert Visscher (26) uit Groningen is overigens zeer tevreden over de samenwerking tussen hem, technicus/manager Wim Pijbes en Just Vink, z'n eerste echte regisseur. In eerdere programma's dacht hij het zonder regie te kunnen stellen. Een onzalige gedachte, want Bert's werk deed vaak nogal rommelig aan. Nu Just Vink (van het Groningse „Theater te Water” - red.) de vinger aan de pols houdt, wordt de zaak volgens Bert „wel strakker in banen geleid dan voorheen”: „Ik ben heel blij met een kenner die er van buiten tegen aan kijkt”.

Sinds enkele dagen is Bert bezig met try-outs van z'n nieuw programma „Bij Parijs linksaf”. De premières zijn pas op 13 en 14 december in Het Kruithuis te Groningen, maar van te voren wil hij de voorstelling goed onder de knie hebben. Een kwestie van verantwoordelijkheidsgevoel en het streven naar nog meer erkenning. Wellicht ook een poging om als solo-entertainer de echte landelijke top te bereiken. Het zou best eens kunnen lukken, want op dit moment is hij die top al vrij dicht genaderd.

„'t Gaat inderdaad erg goed”, zegt hij in z'n woning aan het Schuitediep. „M'n eerste soloprogramma „Desnoods geblinddoekt op één been” heb ik inmiddels honderdzigti keer gespeeld. Daar sjouw ik al anderhalf jaar mee door het land en belendende gebieden. Van Maastricht naar Den Helder, van Den Haag naar Groningen en van Hamburg naar Italië. In het buitenland natuurlijk voor de Nederlandse ko-

BERT VISSCHER: ...niet te spreken over noordelijke theaterdirecties...

lonies daar”, voegt hij er direct relativerend aan toe, want echt eigenwijs is hij (nog) niet. Hij weet inmiddels te goed hoe moeilijk het vak is.

Visscher's doorbraak kwam in 1981 tijdens het Cameretten Festival in Delft. Daar sleepte hij de Persoonlijkheidsprijs weg. De onderscheiding werd de opmaat voor een solocarrière. Daarvóór was hij, toen nog Veendammer, driftig in de weer met cabaretgroep Filter. Een ploeterend ploegje als tastbare herinnering aan z'n opleiding voor onderwijzer aan de Pedagogische Academie in Winschoten. In Filter viel Bert op door z'n uitstraling en volkomen dwaze acts. Na „Delft” liep Filter vrij snel ten einde. Bert werd te goed en paste niet meer in de te nauwe jas van een dergelijke (regionale) club. De solist-van-huis-uit koos terecht voor de moeilijke weg alleen.

„Desnoods geblinddoekt op één been” ontstond met als uitgangs-

punt „kijken hoever ik kom”. Hij is inmiddels, zoals gezegd, al een behoorlijk eind, want het onderwijs moet zich zien te redden zonder Bert en het baantje voor halve dagen behoort ook al tot het verleden. „Ik kan er van leven”, meldt hij niet zonder trots, „al is het bescheiden en kan ik hier niet zomaar een grote bolide voor de deur zetten”.

Al spreekt hij zelf van „stapje voor stapje omhoog” en „je moet in ieder geval niet stil blijven staan”, ook voor hem is de televisie een duw vooruit geweest. Begin september verscheen hij in het AVRO-programma „Jonge theatermakers” en dat „tikte hard aan”, zoals hij het stelt: „De dag daarna stond ik in een stalletje op de Amsterdamse Uitmarkt. M'n programma werd verkocht als warme broodjes. Onvoorstelbaar zoals het daarna is gaan lopen”.

Het resultaat is in ieder geval dat

Bert „het grote toneel” omzichtig nadert. Nu al vallen zijn boekingen in de categorie „kleinere zalen van schouwburgen”. De tijd van optredens in buurthuizen en op scholen vervaagt langzamerhand in zijn herinnering, al spreekt hij wel van „mooie jaren”. Je wordt kennelijk vrij snel oud in dat vak.

Bert: „Je moet niet de illusie hebben dat je het volgend jaar Carré in Amsterdam kunt afbreken. Je ziet dat om je heen. De cabaretgroepen schieten als paddestoelen uit de grond, maar zijn ook zo weer verdwenen. Wie op het toneel gaat staan om alles even plat te spelen, kan het wel vergeten”.

Volgens Bert is het westen des lands het Walhalla voor theatermakers: „Amsterdam, Utrecht, Den Haag...wat daar niet allemaal gebeurt. Je hebt er een gigantisch cultureel aanbod. Om omhoog te komen, moet je daar zijn”. Hij zou er overigens niet willen wonen: „Ik ben nog steeds blij als ik weer terug ben in Groningen, al moet ik dan ver reizen. Vooral Amsterdam is een beetje een zieke stad geworden. Ik heb voorstellingen gespeeld in de Brakke Grond, maar echt thuis voel ik me niet in die stad”.

„Toch heb je in het westen meer kans om door de juiste mensen gezien te worden en dat is uiteraard heel belangrijk voor een carrière. Zo ben ik ook voor de televisie beland”.

Bert is in het geheel niet te spreken over de noordelijke theaterdirecteuren: „Daar hoor je nooit iets van, wát je ze ook toestuurt. Tijdens mijn aanstaande première in Het Kruithuis zitten er theaterdirecties uit het hele land, maar ik moet nog zien, wie van „boven Zwolle” komt kijken. Ik zou het op z'n minst netjes vinden als de directies van Veenlust, Geert Teis of De Klinker, om maar een paar te noemen, iets van zich zouden laten horen, als je ze aanschrijft. Als ze mij niet willen, oké, dan maar niet niet. Ik wil echter niet het gevoel krijgen dat ik loop te leuren met mijn programma”.

„Gelukkig reageert het publiek in de theaters heel goed. In het hele land en van jong tot oud. Het beste bewijs is dat ik overal word teruggevraagd. Wat ik maak is geen cabaret, ook geen theater, 't is gewoon een waanzinnig programma, maar het wordt wel herkend. Ouderen pakken het ook op. In Pepijn (theatertje in Den Haag - red.) kwamen er in de pauze vijf oudere mensen op me af. „We zijn acht jaar geleden naar Toon Hermans geweest”, zeiden ze. „Sindsdien hebben we niet meer zoveel plezier gehad als vanavond”. Die mensen hadden tranen in de ogen van het lachen. Dat doet je echt goed”.

„Bij Parijs linksaf” gaat over personages in de meest absurde situaties. In die zin is het programma een voortzetting van „Desnoods geblinddoekt op één been”. Bert: „Het falen van mensen staat centraal, maar dan wel zo, dat die lui altijd maar doorgaan. Desnoods geblinddoekt en op één been, maar ze gingen door. En nu nog steeds. Wat er ook gebeurt, al gaat de Titanic onder, ze lopen door en slaan bij Parijs gewoon linksaf”.

Alle teksten zijn door Bert zelf geschreven en hij bespeelt ook eigenhandig de piano. Geen sinecure voor iemand die ooit in een verleden enige tijd pianoles heeft gehad. Wie goed in de muziek thuis is krijgt vrij snel het gevoel dat Bert alle akkoorden gebruikt die hij kent en spoedig moet bijleren wil hij in de toekomst nieuwe liederen blijven zingen.

Daarnaast lijkt enige voorzichtigheid geboden wat betreft Visscher's lichaam. Hij haalt soms zulke rare capriolen uit, dat je je voortdurend afvraagt, wanneer het mis zal gaan. Bert: „Ik ben al een keer over de kop gegaan toen ik op één rolschaats het toneel op kwam stormen en er zand op de vloer lag. Ik ben ook eens in de orkestbak gesmakt. Plotseling was het podium op en weg was Bert. Toen kon ik drie maanden niet optreden. Vanwege m'n blessures, weet je”.

WC 25-11-86